

Pravdy a lži českých dějin

Prof. PhDr. Stanislava Kučerová, CSc. ,

16. 1. 2021 <https://ceske-narodni-listy.estranky.cz/clanky/prispevky/>

prof.-phdr.-stanislava-kucerova--csc.

K násilí, jímž byli a jsou lidé a národy ovládnuti hmotně, přistoupila jako poslední vymoženost dvacátého století propaganda, která ovládla lidi a národy duševně. Násilí zbavuje lidi svobody vůle. Propaganda je zbavuje svobodného úsudku. Proti násilí se bojuje rukama a zbraní. Proti nepravdě a nepravu, proti fanatismu a demagogii se bojuje slovem a svědomím. Ve světové při o pravdu a právo asi neplatí přísloví, že moudřejší ustoupí.

Karel Čapek

Od převratu 1989 nepřestáváme žasnout nad neutuchajícími proudy pohrdavého a nenávistného znevažování našich národních dějin a naší národní kultury, které chrlí většina tisku i televizních kanálů.

Hledáme-li zřídla tohoto mediálně šířeného špinění, pomlouvání a tupení naší minulosti, které již patří na veřejnosti k „dobrému tónu“, najdeme objemnou knihu „**Úloha Čechů v dějinách**“ (Praha 1991, 690 s.), kterou pod pseudonymem **Podiven** (jméno sluhy knížete Václava) vydala trojice autorů, **P.Pithart, P.Příhoda a M.Otáhal** (ten s některými výhradami).

Prý zrcadlo, nastavené českému národu.

Ve skutečnosti pomlouvačný pamflet, do něhož se promítl příkrý, odmítavý vztah těch německých analistů, kronikářů a historiků, kteří perem podporovali, zdůvodňovali a oslavovali expanzivní činy svých vládců.

Historické děje se tu podávají bez lidské účasti a porozumění pro zápas napadeného, ale s **povýšeným despektem a zlomyslným pošklebováním agresora.**

A přitom šlo o osudy generací na léta, staletí.

Podiven pohrdá Čechy jako otroky, ale nechce jim dovolit, aby se osvobodili.

Odsuzuje opovážlivé Přemyslovce, kteří nechtěli být vazaly římských císařů, pranýřuje troufalost husitů, kteří se opovážili „vykloubit z duchovních svazků Evropy“, tupí stavovské rebely, exulanty, tajné nekatolíky, buditele a obrodiče, austroslavismus, panslavismus, čechoslovakismus, Volnou myšlenku, legionáře, Masaryka, Beneše, první republiku...

Nejde tu o historickou pravdu, ale o útok na historické vědomí českého národa.

Za cenu zamlžování, bagatelizování, překrucování ba i vysloveně neslušného pomlouvání řadí vybrané historické jevy tak, aby byla potvrzena apriorní ideologická konstrukce (čím se liší od rasistické?), že Češi jsou živel zaostalý, primitivní, málo tvořivý, zatímco Němci jsou „státotvorné plemeno“ a nositelé „vyšší kultury“.

Podřadní Češi se marně snaží překonat svou nezralost, přizemnost, odvozenost, malost, plebejství. Neprávem se prý dovoláváme slavné minulosti, velikosti svých předků, kulturního bohatství svého národa.

Jsou to samé anomálie, kterými jsme uráželi universalismus a jiné vznešené ideje „svatého říše římského německého národa“, vlídnou monarchii habsburskou i právní cítění Němců v našem pohraničí.

Nejvíce jsme se ovšem prohřešili tím, že jsme znovu – zcela nezaslouženě – prý lstí a podvodem získali a potom zas ještě obnovili samostatný stát, proti vůli těch, kteří si osobovali právo nám vládnout.

Podle Podivena se Češi od nejstarších dob pouštěli do pochybných dobrodružství proti ozbrojeným nositelům vznešené ideje „svatého říše římského národa německého“ a pokračovali v tom i v rámci c. a k. habsburského mocnářství.

Zahazovali se s povrchními kacíři a neprozřetelnými stavovskými odbojníky, pořád si na něco neodpovědně hráli, pořád něco předstírali, vymýšleli si mýty a fikce o vlastní minulosti. Pokoušeli se o obrodu jazyka a kultury, ačkoli na to neměli, jsou ducha nedostačivého. Jungmann (o té nepoctivosti!) si vypůjčoval slova od jiných Slovanů, Hanka, kterému nestačily staré pověsti v Kosmově kronice, podvrhl „Rukopisy“ a Smetana, Mánes, Aleš, Myslbek, Zeyer, Fibich aj. (jaká hanba!) nebádali o jejich historické věrohodnosti, ale inspirovali se ve své umělecké tvorbě poetickou krásou básní, které se tu náhle objevily.

A Světlá byla nenadaná snaživkyně a Hálek, favorizovaný současníky před Nerudou, se měl stát českým Shakespearem (haha!) a Neruda byl citový deviant, a proto tolik přilnul k národu.

Mácha byl dobrý básník, ale to jen díky jakési barokní filiaci své poesie.

A Palacký s celou politickou reprezentací šli manifestovat do carské Moskvy (taková ostuda!) a Havlíček byl šovinista, Masaryk venkoncem povrchní myslitel a posléze podlý (!) politik a všechny ty panslavismy, austroslavismy a čechoslovakismy byly jen provokací vznešených idejí německého hegemonismu, založeného přímo „plemenně“ „státotvorným géniem Germánstva“.

Češi nedovedou vládnout (na rozdíl od Maďarů).

Nepřestajná nedostačivost české kultury a bažení po nedostižných vzorech se promítlo i do budování Národního divadla.

„Národ sobě“?

K popukání.

Takový národ!

A Sokolové byli paramilitantní organizace (!) atd. atp.

V antiemancipačním zaujetí vadí autorům všechny projevy českého vlastenectví, nedbání „integrující role křesťanství a katolické církve“ a nerespektování „státotvorného génia německého národa“.

A aby nás snad nenapadlo aspoň zčásti se státotvorně integrovat, shromážďují rozsáhlý aparát ideologické munice pro separatistické rozeštvávání nejen Čechů a Slováků, ale i Čechů a Moravanů.

Podle Podivena jsou si Češi svými osudy i v nové době sami vinni. Nemuselo se jim spolu se Slováky podařit národní obrození, úspěšné angažmá v 1. světové válce, zřízení společného státu a vcelku zdařilé usilování o prosperitu, demokracii a humanitu.

Hitler nemusel žehrat na „versailleského zmetka“, ujímat se svých soukmenovců, kteří si přece ČSR nepřáli, nemuselo být „Mnichova“ ani protektorátu.

Ve střední Evropě mohl být klid.

Jistě, naši předkové mohli jít dějinami i jinou cestou.

Polabské a Pobaltské Slované již hlava nebolí.

Ba ani Lužické Srby pomalu také už ne.

Podle Podivena bychom konečně měli uznat „plemennou schopnost vládnout“, které se nám nedostává.

Nezasloužili jsme si stejných práv a svobod.

Kajme se v pokoře a podívejme se na sebe očima svých protivníků.

Dáme Podivenovi za pravdu a rozloučíme se, parafrázujíc slova básníka „Zmoudření dona Quijota“: „Ach, teď konečně vidíme své bláznovství a hůře – svou moudrost. Jací jsme to byli blázni: Co jsme si toho navymýšleli! Neexistuje svět, o kterém jsme snili. Je nutno smířit se se skutečností a vidět věci, jak skutečně jsou. Celá naše minulost je jen hloupý a směšný sen.“

Nyní budeme bdít, ó jak my budeme bdít!

Není nic velkého v našich dějinách, že, Podivene? Není nic krásného v naší kultuře, že, Podivene?

A láska k vlasti? Nemiluje se přece vůbec, jsme-li rozumní, vid', Podivene? Jsi spokojen? Můžeš teď začít tesat epitaf pro náš národ: „Uznal své chyby. Je dobrý. Je moudrý. Je mrtev.“ A všechno to mrzké, co méněcenný národ podnikal pro svou sebezáchovu a rozvoj, nezralý, neschopný a nízký od začátku až do konce, může být zapomenuto.

Věnujme vděčnou vzpomínku svaté říši římské německého národa i dobrotivému mocnářství rakousko-uherskému. Jejich bohulibý odkaz znovu ožívá v nových strukturách. Ale teď bez ironie.

Zaráží, že renomovaní autoři nepřistoupili k tématice jinak, v rámci „Česko –německého porozumění“ nově, interkulturně, že se nepokusili paralelizovat nezrušitelné protivy a hledat integrující momenty na vyšší úrovni obecnějších, všelidských kulturních hodnot.

Místo toho napsali jen pamflet, hanopis, sbírku pomluv a špinění v duchu nejhrubšího nacionalismu – arci, v tom lze spatřovat jisté novum – na domácí půdě a z českého pera – nepokrytě protičeského zaměření.

Znám reakce čtenářů, kteří nejsou dost imunní proti podobnému druhu „psychologické přípravy“:
„To je hrůza, jak se nám lhalo!
Už abychom fúzovali s Rakouskem nebo Bavorskem!“
Anebo: „Bylo nám toho obrození zapotřebí? Mohli jsme být dávno Němci a mít pokoj!“

Autorská trojice, politolog, psycholog a historik, dobře vědí, co dělají.

Pod záminkou „léčení národní duše“ a „boření mýtů“ předvedli techniku totální destrukce sebedůvěry národa.

Předvedli techniku ponižování, napadání a ničení sebeúcty člověka a jeho identity, založené na národní příslušnosti.

Pokusili se znevážit, znehodnotit, znectít všechno, co se v našem vědomí váže k národní historii, národní tradici, národní kultuře.

Pokusili se připravit nás o naše národní hodnoty a ideály.

Bytost, která je zbavena vědomí svých hodnot, není schopna činu.

Národ, zbavený sebeúcty, není schopen hájit své zájmy.

Ptáte se, co přivodilo ten nepochopitelný útok na naši historickou paměť, na naši národní identitu, na smysl našich dějin, na samu existenci národa?

Trojice se jménem Podiven patří k odpůrcům předlistopadového režimu. Tito dříve disidenti, dnes příslušníci vlivných politických a kulturních elit, přijali v letech totalitarismu za svou perfidní zásadu „nepřátelé našich nepřátel jsou našimi přáteli“. Z nepřátelství k domácímu socialismu hledali a nacházeli oporu antisocialistických sil u našich sousedů v zahraničí, bohužel zhusta i protičeského revanšistického zaměření. Jejich tehdejší spolupráce se neomezila jen na /v té době aktuální/ „studenoválečné“ měření sil mezi Západním a Východním blokem.

Disidenti převzali vstřícně i „nový“ pohled na naše národní dějiny – z dílny německé imperiálně nacionální historiografie.

Máme teď u nás dvojí pojetí společných dějin Čechů a Němců.

Jsou to dvě vyprávění, která nemohou být odlišnější.

Jejich různost je zakotvena již v dávných dobách.

Rakušanka Barbara von Coudenhove-Calergi srovnává obě pojetí přehledně a věcně takto:

1. Podle Čechů přišli Němci do země jako kolonizátoři a dobyvatelé, v německém podání přišli jako nositelé a strůjci pokroku a činitelé vývoje.
2. Doba husitská – pramen demokratických tradic země a počátek evropské reformace podle Čechů, úděsné a hrůzostrašné barbarství podle Němců.

3. Baroko – pro Němce doba kulturního rozkvětu, pro Čechy „temno“, do kterého upadli po porážce stavovského povstání, ztrátě suverenity, triumfu habsburské protireformace a zničení protestantské elity.

4. Vznik Československé republiky r.1918 – pro Čechy spravedlnost, návrat suverenity po dlouhých třech letech nesvobody, možnost budovat s láskou nezávislý demokratický stát. Pro Němce zneuznání práva na sebeurčení a seberealizaci, až „Mnichov“ přinesl kýženou satisfakci. V očích Čechů rozbití Československa přičiněním „spoluobčanů“ ve službách Hitlera - zrada a zločin.

5. Protektorát – pro Čechy vyhánění z pohraničí, zatýkání, popravy, ponižování, pokořování, nejhlubší poroba, likvidace inteligence (zavřeny vysoké školy, popraveno 60 universitních profesorů a docentů). A budoucnost? Po vítězství Říše realizace projektu germanizace, deportace, genocidy. Ve vlastní zemi neměl zůstat ani jediný Čech. Podle Němců se Čechům za války nežilo špatně. Nemuseli rukovat, měli co jíst, nebyli bombardováni.

6. Denacifikační odsun Němců z Československa – pro Čechy rozuzlení dávných i nedávných excesů, základ stability evropského poválečného uspořádání. Pro Němce katastrofa a zločin všech zločinů.

Autorka neskrývá podiv nad tím, jak po roce 1989 téma „odsunu“ ožilo.

Dříve bylo jak v SRN tak v Rakousku (kromě spolků vysídlelců) „tabu“.

Bylo nepohodlné, trapně spojené s nacismem.

Věřilo se, že samočinně zmizí: staří odcházejí, mladí se již integrovali v nové domovině.

Paradoxně jako by sjednocování Evropy probudilo demony minulosti.

Objevila se „změna paradigmatu“ velikého rozsahu.

Mnohým dělá dobře octnout se najednou v roli žalujících, nikoli již žalovaných.

Ptají se: A co bude se „zločiny druhé strany“?

O svých vlastních již nechtějí slyšet.

I na nás dolehla „změna paradigmatu“ velikého rozsahu. Mnozí „přepisují“ dějiny a vykládají je podle německého vzorového schématu.

Říká se tomu „demýtizace“ a ta postihuje všechna významná období naší minulosti.

A není to nijak složité, všechno je prostě naopak.

Tak zrovna v těchto dnech přinesly „Parlamentní listy“ šokující názory údajného „historika“ T. Krystlíka. Historiografie zmíněného „experta“ sice postrádá odbornost (jak zdůraznila uznávaná historička prof. Věra Olivová), zato se honosí pozoruhodnými přepisovačskými „objevy“.

Mezi takové „objevy“ patří i jeho tvrzení, že Češi si svůj stát rozbili sami, tím, jak utlačovali své menšiny.

A tak i kdyby nebylo Hitlera, stát by se jim prý do roka rozpadl.

Jenže toto tvrzení není „objev“ zcela nový. Známe jej i z minulého díla T. Krystlíka. Ten před několika lety vydal jako novinář „Mladé fronty dnes“ pozoruhodný spis o dvou dílech „Zamlčené dějiny.“ Sestavil je věrně podle uvedeného protičeského schématu.

Patrně z reklamně marketingových důvodů v předmluvě vyhlásil, že je „první“, kdo vybízí Čechy, aby skoncovali s překrucováním dějin, s kterým začal už Palacký a aby odmítli pajány o slavné české minulosti.

Sám jim při tom chce být oporou, která dosud chybí, a která je nutná, aby se národ vyrovnal s minulostí, opustil falzifikace dějin a přestal dokazovat, že není méněcenný.

My ovšem víme, že „prvenství“ patří „Podivenovi“, a je neodůvodnitelné a neomluvitelné, že pan Krystlík „Podivena“ nepřipomíná.

A jsou si přece tak blízcí!

Asi se nezmýlíme, když vyslovíme domněnku, že jak autorská trojice „Podiven“ tak unikátní T. Krystlík měli stejné poradce a stejné zdroje informací.

Uznávaná historička prof. V. Olivová odmítla pojetí Krystlíkova spisu právem jako neodborné, které nadto souzní s německou účelovou antidemokratickou historiografickou publicistikou.

Mohli bychom nyní s tímto „demýtizátorem“ skončit, ale nechci čtenáře připravit alespoň o malou ukázkou z jeho díla, aby mohl ocenit autorův vskutku „objevný“ výklad českých dějin. (Nijak se v tom ovšem od ostatních „demýtizátorů“ neliší.)

Počínaje „Podivenem“ se u nás tisková i audiovizuální média (až na malé výjimky) předhánějí v horlivém šíření „nového pojetí“, a tak už dávno víme, co nám on také říká, že husitství bylo „běsnění, které vraždilo lidi a ničilo evropská města“, a že Žižka byl „masový vrah“, a že pobělohorská poroba je pouhý mýtus, protože „cizí nadvláda tu nebyla a vliv církve byl kladný a prospěšný“.

Není novinkou ani Krystlíkovo opakované tvrzení, že „Československo vzniklo r. 1918 jako „umělý, neorganický útvar, nedovedlo najít modus vivendi se svými menšinami a vlastní vinou se rozpadlo“.

Úsměvné fantazie, že protektorát „poskytl Čechům pracovní uplatnění, perfektně fungující trh, rozvoj porodnosti a rozkvět kultury“ lze hravě korigovat autentickými vzpomínkami na skutečnost: násilné pracovní nasazení celých ročníků mladých lidí pro potřeby vojenského průmyslu převážně v Německu (ročník 1921, ročník 1924, koncem války šel na zákopy i ročník 1928), kvapné sňatky a účelová těhotenství na záchranu před nasazením, nedostatkový přidělový lístkový systém pokrývající jen minimální potřeby obživy a ošacení.

Následkem toho se rozvíjela intenzivní ilegální výměna všeho spotřebního zboží mezi městem a venkovem, kvetl „černý trh“ a šmelina nepředstavitelného rozsahu a spolu s tím se angažovaly obávané šňáry německé policie, např. na nádražích.

A kultura?

Cenzurou okleštěné skromné zbytky, pěstované ponejvíce v skrytu jako projev snahy po sebezáchově národa v smrtelném ohrožení.

Pan T. Krystlík ovšem vskutku není ani první ani jediný „demýtizátor“.

Nedávno mě jiný nadějný autor vlídně poučil, že výroky „zubožení“ a „bezpráví“ v souvislosti s pobělohorskou dobou patří „na smetiště dějin“.

Nebylo prý bezpráví, nebylo zubožení. Šlo tehdy o „plodnou spolupráci, která dala Čechům vysoký standard, výrazně spoluutvářela jejich identitu a naučila je politické spolupráci na mezinárodní úrovni“. A celé obrození bylo scestné a zavádějící. O tom si mám přečíst novou literaturu, jsou jí plná knihkupectví a knihovny.

Co na to říci?

Je pravda, že se po „Bílé hoře“ mnozí šlechtici získanými konfiskacemi celých panství velmi obohatili a měli „vysoký životní standard“, jako třeba Lichtenštejn, Dietrichštejn, Piccolomini, Coloredo a kohorta dalších dobrodruhů ze všech koutů Evropy, které panovník štědře odměnil za podporu proti odbojným stavům. Také církve se velmi obohatila. Jenomže to nebyli Češi. Počet obyvatel klesl téměř o polovinu.

Doma zůstali převážně jen chudí nevolníci, kteří nesměli svou rolnickou práci opustit a víru museli změnit podle nařízení vrchnosti. Žádná barokní nádhera nemůže zastřít skutečnost, že došlo k zubožení českého etnika, které málem přestalo existovat a že **arogantní triumf habsbursko-katolické protireformace vnímali mnozí /třeba i Komenský/ jako „temno“.**

Součástí „demýtizační“ kampaně za diskreditaci Masarykovy první republiky a Benešova poválečného zákonodárství je trvale kritika tzv. „čechoslovakismu“.

Masaryk si prý „vymyslel“ československý národ, aby mohl v jednání s prezidentem Wilsonem prosadit ustavení nového státu na základě práva národů na sebeurčení. Výmysl? Společní předci ve Velké Moravě. Občas společní panovníci. Po staletí neomezený pohyb oběma směry přes řeku Moravu. Obyvatele na obou březích, byť administrativně oddělené, spojovalo vědomí příbuznosti, snadného dorozumění při malé jazykové odlišnosti, společné vysokoškolské studium, společná vojenská služba, vzájemní partneři. Od dob reformace po 400 let byla na Slovensku spisovnou řečí čeština (bibličtina). Ján Kollár mluví o československé větvi slovanské a soudí, že Češi, Moravané a Slováci mohou obstát jen pospolu. Palacký, Šafárik, Jungmann – ani jediný buditel nezapochoval o jednotě a vzájemnosti. „Svoji k svému, paže k paži, od Šumavy za Pováží...“ Havlíček kritizoval, že třetina národa žije v maďarském područí a přál si spojení. Věřil, že právě ze Slovenska vzejde časem vůdcovství a síla celého kmene československého. Ani štúrovci, přestože provedli jazykovou odluku, nepopírali jednotu. Při kladení základního kamene Národního divadla v Praze r.1868 vyhlašovali za Slováky J.M.Hurban a J.Novák: „Je to i náš den. Jsme příslušníky národa československého neb i my k vám náležíme. My vaši jsme, vy naši jste. Neb my všichni jsme Slované – československého národa“. Je přirozené, že kulturně prožívaná vzájemnost vedla postupně i k požadavku politicky se sjednotit v jednom státě. /Tendenční přetřásání Pittsburské dohody a údajné nedodržení Masarykova slibu o autonomii je, jak nedávno napsala bratislavská badatelka v oboru státu a práva, Katarína Zavacká, ahistorická dezinterpretace ve službách separatismu.

Ideu naší státnosti formuloval dlouholetý spolupracovník prezidenta T.G.Masaryka a náš dlouholetý ministr zahraničních věcí, dr. Edvard Beneš r. 1935, ještě před svým zvolením Masarykovým nástupcem, druhým prezidentem Československé republiky.

„Proti hrůzám války stavíme lidství a respekt k lidské osobnosti. Proti politickým doktrínám připouštějícím válku jako přirozený fatální stav společenský - soustavnou výchovu, ukazující, že takové názory jsou přežitkem minulosti a barbarství století předcházejících. Proti autoritativním a diktátorským koncepcím státních režimů – jediné správnou koncepci vývojové demokracie. Proti šovinismu – rozumný vřelý patriotismus. Proti mezinárodní anarchii, výlučnosti a egoismu národů a států – světovou organizaci mírovou, Společnost národů, a zásadu solidarity a spolupráce všech národů a států. Proti vyřizování mezinárodních sporů železem – mezinárodní soudnictví. Proti svévolnému rušení smluv a vyvolávání válek – společné zakročení a potrestání viníka sankcemi a tudíž vybudování kolektivní bezpečnosti, jejímž nástrojem má býti i naše vlastní dobře vybudovaná a vyspělá armáda i celý náš systém spojeneckých smluv a paktů s našimi přáteli.“

V následujících třech letech se dařilo držet jednotu státu a jeho demokratický řád. Na podzim 1937, kdy Německo zahájilo přímý nástup k zničení Československa a našlo podporu u anglické politiky appeasementu, dařilo se prezidentu Benešovi v čele obrany republiky odrazet úspěšně jednotlivé fáze tohoto útoku. Zdálo se, že díky spojení se zeměmi na západě i na východě Evropy bude agresivita nacistického Německa zadržena. Mnichovskou dohodou čtyř velmocí – Německa, Itálie, Anglie a Francie koncem září 1938 však všechny naděje na udržení demokracie a míru padly. Československo bylo rozbito a ovládnuto Německem. R.1941 byla však protiněmecká fronta obnovena a díky Sovětskému svazu, Anglii a Americe nastal boj o nápravu a svět byl zaplaven hrůzami druhé světové války.

Tato historie vskutku nese svědčí o pravdivosti názoru pana Krystlíka o vnitřním rozpadu naší první republiky. Československo padlo jako oběť nacistické agrese a rozpínivosti, která existence německé menšiny bezostyšně pro své válečné cíle zneužila na základě vyprovokování jejího separatismu. **Za rozbíjení Československa dostalo dokonce více než milion a půl Němců z našeho pohraničí medaile za zásluhy od A.Hitlera.**

Československo padlo. Ale na rozdíl od většiny evropských států si uchovalo svůj politický štít čistý. **Nikdy se nezkompromitovalo politickou dohodou s hitlerovským režimem nacistického Německa. (V.Olivová)**

S uspokojením jsme našli ideové spojence v německých historících Hansi a Evě Hahnových, kteří nejednou odhalili pravý smysl „nových pohledů“ na československé dějiny.

„Nové pohledy“ jsou nesené snahou svalit odpovědnost za to, co se dělo v 30.letech z německého nacismu na – údajný český nacionalismus.

Novodobé české dějiny stojí přirozeně na tom, že vznik samostatného Československa z konflagrace válečných sil r. 1918 byl vyvrcholením snah celé řady generací, které od dob národního obrození hledaly cestu k svobodnému národnímu vývoji a k obnovení jeho ztracené státnosti.

Připomeňme aspoň snahy Havlíčkovy, Palackého, Masarykovy.

Vznik a existence Československé republiky jsou tak spojeny s historickými kořeny národa, že všechno pozitivní, co se na našem území událo, směřuje k nim jako svému cíli a všechno v nich ozřejmuje svůj smysl. Není divu, že i nepřátelské tendence mají stejný směr, ovšem s úmyslem rozbíječským. Přes svou novost a heterogenost i v neklidném meziválečném čase Československá republika si udržela svůj demokratický systém přes všechny i sílící nedemokratické tendence sousedních evropských států. Byl tu Masarykův demokratický program Washingtonské deklarace, byla tu angažovaná práce politických zakladatelů republiky, byly tu s úctou a láskou udržované a šířené kulturně historické tradice, představované Mistrem Janem Husem, Jiřím Poděbradským, Janem Amosem Komenským, a celou plejádou vědců, umělců, myslitelů, kteří pracovali nezištně pro blaho národa a nečekali „ni zisk ni slávu“. Bylo to přirozené, protože oni připravovali a pak udržovali stát novodobé emancipace Čechů a Slováků pro společně vyznávané hodnoty demokracie a svobody, vzdělanosti a kultury. A protože „Státy se udržují těmi ideály, z nichž se zrodily“, i proti jejich myšlenkám a dílům, proti jejich poctivému přesvědčení a nezištné práci se i dnes houfují síly nepřátel.

E. Hahnová našla nedávno podobný nepřátelský výklad i v anglosaském zámoří.

Recenzovala knihu Američanky (patrně německého původu) Mary Heimannové, „Československo – stát, který selhal“.

Ukázala na ní, že je to jen další varianta protičeské propagandy.

Tak hned český národ pokládá Američanka za romantickou obrozeneckou fikci.

Není-li českého národa, nejsou ovšem ani Češi.

A tak autorka mluví o Dobrovském jako o „maďarském rodáku“, o Palackém jako o „moravském protestantovi“ a o „rakouském Slovanu“. Dvořákovi soudí, že udělal kariéru jen díky českému nacionalismu. Kdyby toho nebylo, byl by prý odsouzen hrát ve své vesnické kapele polky, mazurky, pochody. Ale on se vyšvihl „směsí českých nacionalistických skladeb.“ (Tak tady si ho autorka asi trochu plete s Bedřichem Smetanou, který její pozornosti kupodivu unikl, ačkoliv právě on byl autorem nádherných hudebních básní o lásce k národu a vlasti.)

A Henlein, podle M.Heimannové, prý chtěl jen demokracii pro své rodáky, kterou jim „utlačovatelská“ ČSR nechtěla poskytnout.

Přitom zamlčuje, že jim dala, mimo jiné, i tři ministerstva ve vládě, prvotřídní školství a kvalitní kulturu. (Jen privilegia, jaká měli za Rakouska, o ta v demokratickém systému přišli.)

Číst podobné výmysly by bylo k smíchu, kdyby to nebylo smutné svědectví o nepřestajících lživých útocích na naše dějiny.

Proč?

E.Hahnová ukazuje, že **od svého vzniku stálo Československo v cestě organizaci přeshraničního hnutí, jehož cílem bylo nastolit místo Československé, Rakouské a Německé republiky jedinou - Velkoněmeckou říši.**

Proti destrukci historické paměti vystupují odborní historikové, učitelé dějepisu, pamětníci, mluvčí vlasteneckých organizací. Ozývají se na stránkách několika málo tiskovin, které jsou jim otevřeny. Jejich hlas je slabý, jde o tiskoviny velmi nízkého nákladu. Většina tisku se octla v cizích rukou a cizí kapitál nemá zájem udržovat povědomí o českých národních dějinách. Přeje spíše „demýtizátorům“ v cizích službách. Před časem se Bořivoj Čelovský pokusil burcovat národ, který sice získal svobodu slova a tisku, ale ne už prostředky k tomu, aby jí mohl využívat. Vydal brožuru „Konec českého tisku?“ S otazníkem na konci. Brožuru poslal politikům a jiným veřejným činitelům k vyjádření. Většina oslovených byla situací našeho tisku, který je z 80% v cizích rukou, nemile překvapena. Ale zároveň většina usoudila, že v době kapitalismu a volného pohybu kapitálu se nedá nic dělat. Někteří s daným stavem dokonce souhlasili, protože prý monopol kapitalistů je lepší než monopol stranických sekretariátů, ztratíme sice suverenitu, ale polepšíme si ekonomicky. A že to vlastnictví našeho tisku je většinou německé? To přece nevádí. Mladí již nemají potřebu bývalé spoluobčany démonizovat. Čelovský vydal brožuru znovu, rozšířenou o tyto a četné jiné podobné odpovědi našich vůdčích osobností. Titul, opět „Konec českého tisku.“ Tentokrát bez otazníku.

Když před 20 lety vyšel „Podivenův“ manuál „demýtizace“, většina recenzentů reagovala na knihu silně kriticky.

Ale oficiální mínění to přičetlo na vrub tradičnímu chápání českých dějin, „jiným“ vztahem k rozpadu Československa a k odsunu Němců po druhé světové válce.

R. 2003 se dostalo knize dokonce reprezentačního vydání v nakladatelství Academia, garantovaném Akademií věd ČR.

Milan Kundera kdysi napsal, že národy se likvidují tak, že se jim nejdříve vezme paměť. Zničí se jejich knihy, jejich vzdělanost, jejich historie. A někdo jiný jim napíše jiné knihy, dá jinou vzdělanost, vymyslí jinou historii...Bez odkazu předků a bez vlastní sebeúcty přestaneme být národ. Proměňme se v nevědomý, neodpovědný, manipulovatelný dav.

Dopustíme to?

Ve veřejném prostoru jsme denně svědky tendenčního výkladu událostí. Společenské vrstvy, různé skupiny, strany i jednotlivci stylizují své zprávy o událostech tak, aby sloužily jejich potřebám a zájmům. Je to prastarý způsob, jak uplatnit svůj vliv a oslabit protivníka. Už sofisté ve starém Řecku věděli, jak se dělá z černého bílé, z většího menší a naopak. Učili tomu za peníze. Pro moderní dobu nezapomenutelně ukázal G.Orwell ve své satirické vizi „1984“, jak se bez přestání přepisují dějiny podle toho, jak se ustavičně střídají mocnosti v globální hegemonii, ve světovládě. Nad všemi manipulacemi světa však musí existovat historická pravda, nepřibarvená a nepřikrášlená. Pravda českých dějin je základem naší identity. Lživé podání dějin v imperiálním zájmu mocnějších sousedů ohrožuje samu naši existenci.

Polistopadový převrat přinesl nejen pád despotického režimu, ale i oživení rozmanitých společensky rozkladných sil.

Ožili přátelé bývalého mocnářství i skrytí vyznavači nacismu.

Využívají a zneužívají svobody projevu a tisku k šíření svých obskurních názorů a přepisují naše dějiny ze všech sil.

Negují všechny historické tradice, kterých si vážíme a které milujeme.

Ale zvláště si dávají záležet na tom, aby zpochybnili nutnost a oprávněnost vzniku ČSR, znevážili charakter meziválečné existence naší republiky a dehonestovali nový osvobozenecský boj a nové vítězství v době 2. světové války.

Podle nich byl vznik ČSR vlastně neprozřetelný a hazardní experiment.

A tak zvanou první republiku si prý bezdůvodně idealizujeme a vlastně jsme za ni ani nebojovali, když šlo o její existenci.

A za protektorátu se nám vůbec nežilo špatně a celý náš odboj byl vlastně směšný.

A neúnavní přepisovčiči dospěli posléze k tomu, že naše národní uvědomění je fikce, národ je vlastně přežitek a vlastenectví je zdrojem xenofobního nepřátelství.

Vlastenectví, láskyplný pocit domova, pocit silné sounáležitosti a odpovědnosti k vlastnímu národu a jeho zemi, jazyku a kultuře nabývá v procesech integrace v celoevropském a světovém měřítku nového významu.

Má smysl bránit svůj národ a svou příslušnost k němu v době postupující globalizace?

Odpověď je jasná.

Bez pocitu národní příslušnosti chybí jedinci společenská a kulturní sebejistota, bez takového pocitu je vykořeněný, sám a sláb, bez opory a záštity.

Ani v globalizovaném světě nechceme ztratit svou národní identitu, věrnost tradicím a kulturnímu dědictví, které shromáždili naši předkové na své cestě dějinami.

A protože musíme přemáhat mnoho sil opačného směru, je na čase znovu se zajímat o témata, která naši rodiče pokládali za jednu provždy uzavřená. Znovu se otvírají.

Nastává čas nových obran národa a mateřského jazyka.

Prof. Albert Pražák, čelný představitel Pražského povstání r. 1945, vydal r. 1946 nádhernou kulturně historickou knihu, „Národ se bránil“.

Sleduje v ní sebezáchovné boje našeho národa od dob Velké Moravy až do 2. světové války.

Mysleli jsme si, že poválečným osvobozením doba pro sestavování takových „obran“ přestala, že ve svobodném demokratickém světě se již nikomu a před nikým bránit nebudeme muset.

Přesvědčujeme se však denně o opaku.

Potřeba bránit se nejen že nevyhasla, ale že čelit znevažování našeho národa, jeho minulosti i budoucnosti, je stále naléhavější.

Braňme se.

Netrpme lži o českých dějinách, o české kultuře.